

A KIS MANÓK

Egyszer egy derék varga úgy elszegényedett, hogy egy pár cipőre való bőrnél nem maradt egyebe. Ezt a bőrt este kiszabta, hogy majd másnap reggel munkába veszi. Nyugodtan lefeküdt, mint aki jól végezte dolgát. Isten kegyelmébe ajánlotta magát, és elaludt.

Másnap reggel, ahogy ülne le a munkája mellé, mit lát, mit nem: ott a két cipő készen az asztalán! Rettentőmód csodálkozott rajta, még a szava is elakadt. Kezébe veszi a cipőket, nézi, nézi. Azokat bizony olyan remekbe készítették, hogy egyetlen öltés sem hiányzott róluk.

Nemsokára vásárló lépett a műhelyébe. Szerfölött tetszett neki a pár cipő, jól megadta az árát; úgyhogy a pénzért két párra való bőrt vásárolhatott a varga. Este ezeket is kiszabta, és másnap friss kedvvel akart munkához látni. Csakhogy nem volt mihez. Mert mire fölkel, megint csak kész cipőket talált az asztalán. Vásárlók is akadtak, akik megvegyék; és úgy megadták az árát, hogy négy párra való bőrt vehetett rajta. Másnap reggelre ez a négy pár is készen volt. Így ment ez tovább: amit este kiszabott, reggelre készen, kidolgozva várta az asztalán. Csak úgy dőlt a pénz a házhoz. Nemsokára gazdag ember lett belőle.

Nem sokkal karácsony előtt egy este, ahogy kiszabta a bőroket, odaszól a feleségének:

– Mi lenne, ha éjszaka kilesnénk, ki az, aki így segít nekünk?

Az asszony beleegyezett; meggyújtotta a gyertyát, ők maguk elbújtak a falra akasztott ruhák mögött, onnan kukucskáltak. Úgy éjfél tájt két apró legényke érkezett ruhátlanul. Odaültek a varga asztalához, elővették a kiszabott anyagot; és pirinyó ujjakkal olyan szaporán

varrtak, kopácsoltak, hogy a varga a csodálkozástól csak a szemét meresztgette. Dolgoztak a kis manók, míg csak a remekbe készített cipők ott nem sorakoztak az asztalon. Akkor felugrottak, és már nem voltak sehol.

Másnap így szól az asszony:

– A kis manóknak köszönhetjük, hogy jómódba kerültünk, ezt valamivel meg kellene hálálni. Ruhátlanul szaladgálnak az árvák. Ki tudja, mennyit áznak, fáznak? Tudod, mit? Varrok nekik ingecskét, nadrágot, mellényt, zekét; még két pár harisnyát is kötök. Te pedig varrj nekik kis cipőt!

– Igazad van, asszony – felelte a varga.

Úgy is lett. Este, amikor mindennel elkészültek, a kiszabott bőrök helyett a holmikat tették az asztalra. Megint elrejtőzködtek, hogy lássák, miként fogadják az emberké az ajándékot.

Nem is vártak sokáig magukra: éjfélkor betoppantak a manók, hogy ízibe' hozzáfogjanak a munkához.

Hát, uramfia! Nézik, csodálják a sok szép ruhácskát, amit odatettek nekik a kiszabott bőrök helyett. Hamarabb, mint ahogy kimondom, belebújtak a gúnyába, szeretettel simogatták magukon; és ezt énekelték:

Helyre két legények volnánk a javából!

Mulass, pajtás, elég volt a kaptafából!

Örömükben elkezdtek táncolni; széken, lócán keresztülugrálni.

Végül cigánykereket vetettek, és kiszaladtak a szobából. Többé vissza se jöttek; de a vargának továbbra is jól ment a sora, volt bőven munkája. Holta napjáig szerencsésen végezte, amibe belefogott.

J. Grimm és W. Grimm